

Asia Citro

LOHIKÄÄRMEITÄ JA VAAHTOKARKEJA

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

SISÄLLYS

LUKU 1: ÖTÖKKÄSIRKUS.....	5
LUKU 2: VALOKUVAN ARVOITUS.....	11
LUKU 3: PAPU.....	14
LUKU 4: OVIKELLO.....	21
LUKU 5: LATO.....	28
LUKU 6: OVIKELLON KILAHDUS.....	34
LUKU 7: KUORIUTUVAT KÄÄRMEET.....	39
LUKU 8: RUOKATUTKIMUS.....	45
LUKU 9: MISSÄ ON SASSAFRASSA?.....	58
LUKU 10: PUHELU.....	65
LUKU 11: MITÄ LOHIKÄÄRMEVAUVAT SYÖVÄT?.....	70
LUKU 12: LIHANSYÖJÄ VAI KAIKKIRUOKAINEN?.....	73
LUKU 13: ÄITI!.....	79
LUKU 14: KASVUPYRÄHDYS.....	81
LUKU 15: KALASTAMISEN TAITO.....	84
LUKU 16: MIKÄ SAVUAA?.....	92
SANASTO.....	95

LUKU 3

PAPU

Äiti seiso i edelleen paikalleen jähmettyneenä. ”Uskomatonta”, hän kuiskasi. ”Luulin aina, että olen ainoa.”

Lopulta hän havahtui ja istui pöytänsä ääreen. ”Anteeksi, että käyttäydyin oudosti. Istuhan, niin yritän selittää.” Äiti pudisti päätään vielä kerran ja hymyili minulle.

Istuin hitaasti tuolille. Olin superkummastunut. Ettäkö hohtava sammakko, jonka vain äitini näki?

Vatsassani lepatti perhosia.

Nostin Sassafrassan syliini ja rutistin sitä. Se asettui jalkojeni päälle kehräämään, mikä rauhoitti minua hieman. Tähän kaikkeen olisi parasta saada pian jotain tolkkua.

”Muistat varmaan, että tämä talo oli ennen mummin ja vaarin koti.”

Nyökkäsin hitaasti ja silittelin Sassafrassaa, mutta sydämeni pamppaili äänekkäästi.

”Sinun ikäisenä minullakin oli tapana vaellella tuntikausia metsässä. Yhtenä päivänä, kun heittelin kiviä jokeen, huomasin jonkin kimmeltävän auringossa.”

”Violetti sammakko?” esitin arvauksen.

Äiti nyökkäsi. ”Sen violetti nahka oli päästä varpasiin neonoranssien täplien peitossa. En ollut koskaan nähnyt vastaavaa ja olin varma, että olin löytänyt uuden eläinlajin.”

Nyökkäsin uudestaan. Tykkäsin sammakoista, mutten ollut koskaan nähnyt sellaista sammakkoa.

”Pikkuraasu oli lyyhistynyt maahan ja tuskin hengitti. Tiesin, että se oli joko hyvin sairas tai loukkaantunut. Minun oli pakko auttaa sitä.

Nostin sammakon varovasti käteeni

ja pitelin sitä sylissäni. Löysin ladosta vanhan akvaarion ja aloin pähkäillä, mikä sammakkoa vaivasi. Kirjoista oli hieman apua, mutta oli syytä suorittaa myös joitakin yksinkertaisia kokeita. Näiden tutkimusten avulla saatoin auttaa sammakkoa. Kun sammakko oli parantunut, tiesin, että se pitäisi palauttaa metsään.

Kurotin kohti sammakkoa, jolloin se hyppäsi suoraan kädelleni. Kun nostin sen ylös akvaariosta, tapahtui jotain ihmeellistä. Se oli jännittävintä, mitä olin koskaan nähnyt...”

Arvasin, että nyt äiti aikoi paljastaa jymyjutun. Äiti on tutkija, joten hän näkee jänniä juttuja kaiken aikaa.

Jos tuo oli *jännittäväintä*, *mitä äiti oli koskaan nähnyt*, se oli varmasti uskomattoman jännää.

Nojauduin lähemmäs - niin pitkälle eteenpäin, että Sassafrassa pudota tömähti lattialle. Nostin sen vikkelaesti takaisin syliini. ”Mitä tapahtui? Mitä oikein näit?”

”Sammakko katsoi minua silmiin, hymyili ja sanoi: kiitos!”

Peitin suuni kädelläni.

Mitä ihmettä? Narrasiko äiti minua? Hän vaikutti kyllä olevan tosissaan. Mutta

että oikea puhuva sammakko? Eihän se voinut olla totta!

”Olin tietysti järkyttynyt”, äiti jatkoi. ”Hyvä etten heittänyt sammakkoa ilmaan. Soo, soo, se sanoi. Olehan tarkkana, pikkuinen. Älä pelkää. Nimeni on Papu. Kiitos paljon avustasi!”

Nyt minun oli *pakko* keskeyttää. ”Mutta äiti, tuohan on ihan pätkähullua. Sammakot eivät osaa puhua ja piste!”

Äiti taputti polveani. ”Niin minäkin alkuun ajattelin. Sammakko kuitenkin jatkoi puhumista.

Ei se ollut unta eikä mielikuvituksen tuotetta. Kädessäni oli Papu-niminen sammakko, joka puhui.

Käteni tärisivät niin paljon, että laskin Papun pöydälle turvaan. Se kertoi olleensa pimeällä ulkona etsimässä jotain, jonka se oli päivällä pudottanut. Silloin sen kimppuun oli hyökännyt pöllö. Papu oli kauhuissaan, ja se sai vammoja, mutta onnistui kuitenkin pääsemään pakoon.